

[Lone Dybkjær.]

dre områder må forudses. Den måde, beslutningerne vedrørende energi sker på, vil derfor kunne være afgørende for, hvordan beslutninger inden for tilsvarende områder vil blive truffet.

Mange beslutninger, der træffes i folketinget, er kortsigtede. Og ofte tager de ikke hensyn til konsekvenserne på andre områder i samfundet. Resultaterne heraf mærkes knap så tydeligt i en opgangsperiode, men kan have afgørende betydning i nedgangstider.

Energiforbruget er indlysende af stor valutamæssig betydning for landet, og jo større fleksibilitet og jo større besparelser der kan gennemføres, jo bedre. Man kan imidlertid ikke fastholde befolkningens spareevne på dette område — og udelukkende støtte sig hertil — hvis ikke alle kan se, det nytter noget i større sammenhæng. Vor nuværende velstand er bygget op bl. a. i kraft af et stadig stigende energiforbrug, og forbrugsudviklingen på området hænger derfor sammen med de mål, man i øvrigt sætter for det fremtidige samfund. Med de investeringsbehov, der er for det danske samfund frem til år 2000, for slet ikke at tale om de behov, der er for overførsel af midler til udviklingslandene, er det nødvendigt, at der sker en prioritering. Energiområdet er et vigtigt led i denne prioritering. Hvis vi derfor kortsigtet træffer foranstaltninger om anvendelse af atomkraft, naturgas m. v., vil det være umuligt at få gennemført den egentlige og langtrækkende energiplan for hele landet, der alene kan sikre en optimering af anvendelsen af forskellige energikilder.

Men energiplanlægning har en anden og videre betydning end blot de økonomiske og industrielle aspekter. Også landets sociale og kulturelle struktur påvirkes af valget af nye energikilder, og der må derfor foretages en vurdering af, hvilke samfundsmæssige konsekvenser det vil have, hvis energikilder, der indebærer en ny, avanceret teknologi, tages i anvendelse.

Grundlaget for energiplanlægningen må skabes af personer med vidt forskellig faglig baggrund. Men den endelige beslutning om den fremtidige energipolitik er ikke et teknisk spørgsmål. Det drejer sig til syvende og sidst om, hvad det er for et samfund, vi vil have, og er derfor et spørgsmål om menne-

sker. Det er en rent politisk afgørelse, som må foretages af befolkningen og dens politiske repræsentanter.

En energikommission kan ikke løse alle problemer, og en energiplan må nødvendigvis indeholde en betydelig mængde antagelser, ligesom der ikke kan gives et endeligt svar på alle spørgsmål, men vi vil dog have et langt bedre grundlag end i dag.

Energikommissionen indtræder i den struktur, som atomenergikommissionen i dag er et led i, og overtager ansvaret for forsøgsanlægget Risø. En nyvurdering af de hidtidige arbejdsopgaver vil være nødvendig, og selv om en løsning af disse spørgsmål næppe kan tilvejebringes med det samme, skal jeg dog her pege på nogle områder, som vi gerne ønsker drøftet.

Det bør overvejes at flytte det under atomenergikommissionen hørende tilsyn med nukleare anlæg til miljøministeriet, hvor det som uafhængig nuklear sikkerhedsmyndighed i snævert samarbejde med sundhedsstyrelsen på grund af sit arbejdsområde naturligt hører til.

Arbejdet på forsøgsanlægget Risø har hidtil hovedsagelig været fordelt mellem grundforskning og mere målrettet forskning vedrørende atomenergi. Det vil af hensyn til den fremtidige energiplanlægning være nødvendigt at øge forskningen inden for andre energikilder, og i lyset heraf må arbejdet på Risø vurderes.

Hvilken opgave Risø vil få i fremtiden, vil være stærkt afhængigt af, om vi får atomkraftværker her i landet. Der foreligger imidlertid ikke på nuværende tidspunkt en angivelse af, hvor stor en del af Risøs virksomhed der må anses for nødvendig, dersom der skal opføres atomkraftværker her i landet. En sådan afklaring må naturligvis foretages, inden der kan tages endelig stilling til Risøs arbejdsopgaver.

Et hovedspørgsmål bliver, hvorledes Risø skal finansieres i fremtiden. Her bør det overvejes at lade en betragtelig del af arbejdet være rekvireret arbejde. Skal der opføres atomkraftværker her i landet, vil en stor del af de rekvirerede opgaver være koncentreret herom, idet tilsynet og elseskaberne vil være nærliggende rekvirenter. Hermed vil der frigøres midler til, at forskning vedrørende andre energikilder kan iværksættes. Skal der ikke opføres atomkraftværker, må man